

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Άλκατον καὶ τέταρτον δριβιμούμεν χρόνον,
κι' ἔδρα τὸ Πτολεμεῖον εὐκλεῖδην ἀγάνων.

"Ἐτος χίλια κι' ὁκτακόσια κι' ἐννεακόντα κι' ὁκτώ,
τὸν Ἐπέμ-Πασσά γιὰ δῶρο σᾶς χαρίζω δηλεκτό.

Τοῦ Ματου δεκάετην,
μπόλικος παρδὲ δὲ τρέπ-

Πούντος δέκακόδα κι' ἑκοδειπτά,
κι' ἀδειασαν οἱ Τούρκοι χώματα σεπτά.

"Ἐτὴν Κουτσούφλιαν τὴν σιλέά,
νοῦσον φωτιάς καὶ λάδα.

"Ω χωρὶς, ποῦ καὶς τὰ σπήταις, τὸς σταυροὺς, τὰ μνήματα σου,
τὶ ντροπαὶς ἀστρέψει μαρύας ἡ καπνίσια τῆς φωτιάς σου.

Μής στὴ στάχτη σου τῆς Δέξας θεμελιόνες' Ἐκκλησιές, τοῦτον δέ τοι
καθές σπίθαι κι' ἔνας ἥλος, καθεὶς φλόγα καὶ δροσιά.

Κατάκυνθος Ἑλληνική
χωρὶς νὰ ταΐζῃ μουσική.

Κι' ἕγραφεν δι Παριλέπτος: «Ἄδελφοι μου Φασουλῆ,
γλύκωσεν κι' οι Θεοστόλοι,
κατακτοῦμε τὴν Ταράτσα, κατακτοῦμε καὶ τὴν Φούρκα,
σκάσα, Τούρκα, σκάσα, Τούρκα.

Φασουλῆ μου θεριακῆ
πήγκυμε 'ετο Δικουλῆ,
πάμε καὶ 'στὸν "Ασπρο-Βρύος"
τὸ λειψόδ μας νὰ δροσιστο.

"Μπρὸς ἵεταις καὶ πυροβόλαι,
πῖσω, Τούρκοι κουραλῆδες,
πάμε 'ετο Μεσσινικᾶ,
κι' 'δλ' οἱ Μεσσινικολῆδες
βρύγκαν δέξ να μας ὅσην
καὶ χαρούμενοι πηδούν.

"Πήγαινα κι' ἵγδι γιὰ χάδι,
σῶν χαλδὸς ἱχώλαιναι,
βρὶ καλῶς τον, μοι φωνάζεις
μιὰ Μεσσινικόλαινα.

"Η παντίσταις μας ὑψηλά
καὶ 'ετο Σάββα Μαγούλες
γρήγορα νὰ φέδασμε,
δίχας ν' ἀποστάσωμε.

Τι χαρά! τὶ πατετέρα!
Ἐνανχήρε, Καλεμπέκα,
καὶ χωρὶς περικαλλά...
μάρε καὶ γιὰ τὸ Τρίκκαλα.

Πάμε καὶ μις 'ετο Καρδότος,
βγαίνουν ένδρες καὶ κορίτες,
πάμε καὶ 'ετο Δαμοκόδ
δίχως μάρε πολεμικό.

Πάνε πῆ τὰ ξαφνικά μας,
καὶ τὰ Φέρεαλα δικά μας,
μὲ Σερατό μαζὶ καὶ Στόλο
μπαλίνους καὶ μις 'ετο Βάδο.

Βρὶ καλδὲς οἱ 'μρηκα μάλι,
γῆ τοῦ Κώστα τοῦ Τοκάλη,
καλδὲς δριες μοι λένε
κι' δέο τὴν χερά τους κλαίνε.

Τώρα σίχτε το βεραζά,
δόξε 'ετο Βασιλείο,
μὲ τὰ τόσα του χωρά
πήραμα τὸ Πύλιο.

Τόρωτα ποτέμι χύνω,
σκυλεκάφη, σκόνη, μιγά,
πάμε καὶ 'ετο Βελεστίνο
καὶ 'ετο Πλάτανο τοῦ Ρήγα.

καὶ ἐπιλένομ^η ιδει πάρα
καὶ φυμάρων ναργίλη,
καὶ τὸ κόσον τὸν γαλλ
τὸν μουτζόνα πίρα πίρα.

Νὰ μή^η οἱ Ρήγης ἀνηροστέ μου μή^η δέσμιντο στεφάνη,
μή^η στά μάτικ μή^η ποττά^η
μή^η δλίνει μή^η βρωτά^η

γιὰ τὸν δύτερο τὸν Ρήγη, δηλαδὴ τὸν Νεστηγάνη,
μή^η δέλλη^η στὴν Θεοφάνεια μή^η περάται^η καὶ στιφάνη^η,
μή^η δὲν μή^η καθώς καὶ τότε τοῦ Τοκαλῆ τὴν αρμάνη.

Ἴσως ίσως ὅταν φύγη κάθε λαίμηνον πορέκι:
νὰ δύσθης τὸν Θεοφάνη,

καὶ νὰ τρόπαια καθβάλει

νάθηρ τοῦτο δύτερα

μή^η τὰ χίλια τοῦ τέ λέια,
κορωνῶν λαλίστερα.

Τίτοια τούτη, Φασουλῆ, μήδε παταράδη^η
μή^η συγκίνει^η πολλά, Τοῦ ενεργεία^η δὲ

δὲ οἱ Ρήγης τὸν Φέρων

μούσης επούτο τὸ σταράνη

στάλει τὸ πρό^η τὸ περόνη

στὸν οὐαῖ τὸν Νεστηγάνην

γιὰ^η νὰ μή^η τὸν ντέρμαται,

καὶ κατόπιν θλίψουσα^η μή^η σύρεινται^η μή^η σύρεινται^η.

Τί χαρέ μας, τί χαρέσιος ρέστες μή^η εδίνεται^η μή^η σύρεινται^η
πάμι καὶ στὴν Ζαγορέστρανη^η τανίξιμη^η, μήδε μή^η μεσού^η
Βρὲ καλές τὸν Παριλῆ,^η μήδε μή^η μετέλειο^η, μήδε μή^η μετέλειο^η
πῶ μή^η σύρεινται^η,
χλθ^η ἐπὸ τὸ Δακουλῆ
γαϊδουροκαββαλερία.

Πρώτος πρώτος προγωρᾶ^η
καὶ^η ξρηφος τοὺς ἄλλους πίσω,
φίρτα^η γρήγορα νερὸ^η
τὸ γαϊδούρι νὰ ποτεῖσι.

Φίρω τάξι, φίρω νόμο,
ντυρος ἀριθμοίσι,
βάρει^η μπρὸς νὰ πέρα δρόμο,
μπήκα καὶ στὴν Δέρισσα.

Βάλεται, παϊδίξ, νὰ πιώμει
καὶ καθίσται νὰ τὰ πούμει.
Τόκη μήδε... καλώς οὐδὲ^η βρήκε^η
μή^η τὰ πρώτα τὰ σύκα.

Τὸν χορὸ μαζί μου πιάστα
μή^η τοὺς ὑγιεῖς μουσικῆς,
καὶ τὴν γομιά σας σιλικάτα^η
μή^η τὰ φύλλα τῆς συκῆς.

Γλέκι καὶ γκούκι^η μητασθιμέλαις^η
καὶ^η δέσμεισαν^η τὸ ζώνικις Βλαζίς.
Ρίχτε το^η στὸ φαγοποτί^η
καὶ μήδεισαν τὴν πράτη.

Ρίχτε σικάρα^η στὸν άστρα^η
καὶ^η δέσμεισαν καὶ τὴν διατίρα,
γιὰ^η χαρέ^η οἱ γάλια σινάτι,

μή^η δέσμεισαν καὶ τὴν τριτή,
φεύγουν μή^η ἀπὸ τὴν τιτάρη,
γελά σου γέρο Ιπποκάρτη.

Πρεν^η ζώνικις ή μητασθις,
μή^η βρήγος, μή^η γρίνας,
μηρίμα τοῦ δὲν μίνι μή^η ζάλιας,
γιὰ^η έ^η δέσμεισαν μή^η ζάλιας.

Μή^η δέσμεισαν τῆς ζώντης, μή^η τὸ μέτο παλλακάρη,
ποῦ γιὰ πούσμε την^η,
τώρ^η ἀπλόνει γιὰ^η καυγή^η
μεταπόδινο^η ζώντης.

Στὴν γαϊδούρα σου καββάλη

προφ^η, βράδη, μεταγήρη,

κατατάκω^η οὐκα μας μηρ

μή^η τὸ πάνα, μή^η τὸ πάπα.

Δίχως σίλια καὶ καπιστρά^η
σωτηρίαν^η ανεγγύηλα,
καὶ τικνῶ μεγάλων οίστρω^η
μή^η γανόνους τὸ τερέβηλο.

Εἰς τὸν καλοκαιρινὸν^η
καταψήνει τὸ κοριτή,
μή^η ζένι μή^η παθαρη^η
μή^η γέραν^η καὶ γάλασσα καθενός.

Κι^η μή προνικὸν^η αγόνα^η
δίχως αἴρεσον, σταρόντα^η
λόγονται, ρέσις, μετρητά,
καὶ^η δλί οι πετακοποίες.

Εἰς τοῦ βίου τὰς τροπὰς^η
σώμα καὶ μηρό κουρασταί,^η

καὶ^η εἰς^η μηπρὸς^η τὸ πώς μηρ

ρούσους^η στὰ ποδαρία γράτεις^η

καὶ^η τοῦ πολεμού^η τοῦ πολεμού^η

μή^η τὸν Μεσσηνιοῦ μου.

Δίχως σίλια, Φασουλῆ μήδε^η
καρέπουσον καὶ βουνά ομαδαίνων,

Μεραρδίνων καὶ Σαλαδίνων^η,

καὶ^η Κλα^η τίτοια σούσανται,^η

σας^η ιδιέξαις καὶ μήδεισαν^η στὸ παρ^η

πῶ δὲν τρόμι κουμάζα.

Φασκάτα μερόντα προγόνου^η
τρόπαια κλείνων^η στόνων,

Μεραρδίνων καὶ Σαλαδίνων^η,

καὶ^η Κλα^η τίτοια σούσανται,^η

σας^η ιδιέξαις καὶ μήδεισαν^η στὸ παρ^η

πῶ δὲν τρόμι κουμάζα.

Επιπρόσωπε τὸ χρέος,^η
φεύγουν Γλεγύποδεις^η Εβραίοι,^η

φεύγουν οἱ κατακτηταί,^η

φεύγουν οἱ κατακτορεφεις^η μή^η

ποῦ δὲν ξεχύνει ποτί^η μή^η σοβαρες^η άνατροφεις^η

Καταργεύμει κάθε φόρο,^η
τὸ μετὸ τοὺς πίρων,^η τὸ μετὸ

καὶ τὴς λανθράνεις τὸν σπόρον^η,

τὸ οὐδὲς άγρως μας σπέρνονται.

Μίαν δρά πρίν νὰ πάμε στὰ καταχτηθέντα μήποτε
ρεγκι: τῆς Τουρκίας τάσσονται
καὶ μὲ τόσας ταριχούσις αντρά βου μὲ λαὶ αἰθέρηγγοι:
καὶ τοὺς περιγόνα φελάται.

Μὲ καῖται, βρέθηκεν, Σούρη,
τὸ σπάθι τὸ πορτρέτο τοῦ πατέρος
καὶ βλαστός τοῦ συζυγοῦ τοῦ πατέρος
μὲ τοῦ Πηνειοῦ νεροῦ.

Βέλι πάλι, πάρα πάνα,
καὶ τραγουδούσις μὲ λιμάνια.

«Χαίρε, γη τῆς Θεσσαλίας, ζήνες λροτῶν λυμίρι.
καὶ δὲ θεού μονάχα ξέρει
τὸ καϊρό καὶ πολὺν πλίρα
οἱ ἐποιήσινς ίλευθέρα
καὶ ἀπ' αὐτές τὰ πραϊντα
τοῦ πολίμου τοῦ δακοῦ,
που μὲ σήμεως τὸν νοῦ
καὶ τῆς φύμης μας τὰ φύτα.»

Τύρβος Τούρκων προσφίλαν
εἰς τὴν γῆν τῶν Θεσσαλῶν.

Κι' οὐρανὸν δι Παριάλετος: «Σ' ἀνεγγέλλω, θεμιζαύδι,
πᾶς στῶν Θεσσαλῶν τὸ χάριτα τύρβος Τούρκων διτήθι,
ινδιμίζων τὴν μαγέλην
καὶ ἀλησμάντυρας πελάνη.»

Τύρβος ιερὸς θὰ μήν
μέσα στ' ἄλλα μας ταΐνη,
κόσμος θὰ τὸν τραγουδή,
καὶ δι πατέρας στὸ παιδί.

— Καὶ τοῦ πατέρος τοῦ πατέρος
που καὶ σὺ δίνεις, θρίμης γενεας ὥρις,
μὲς σ' αὐτὸς τὸ παντηγύρι,
που φύγουν τὰ φεστίνα καὶ τούρκας τραβούμενοι διεῖς
καὶ τὰ βρέσκομεν χαζίρι.